

Oponentský posudek bakalářské práce

Název práce: Sociální práce v rámci psychosociální krizové pomoci a spolupráce

Autor práce: Aneta Kučerová, DiS

Obor studia: Sociální a charitativní práce

Posudek vypracoval: Mgr. Karel Šimr

Datum: 26.4.2016

Autorka si pro svou závěrečnou práci zvolila aktuální téma reflexe sociální práce v rámci mladé mezioborové disciplíny psychosociální krizové spolupráce (dále PsKS). V textu nejprve v první kapitole charakterizuje psychosociální krizovou pomoc a spolupráci, ve druhé se zabývá Integrovaným záchranným systémem, ve třetí otázkám, spojeným se sociální prací, a ve čtvrté se snaží sociální práci v rámci PsKS reflektovat v kontextu diskuse o sociální práci v ČR.

Hlavní slabinu práce představuje nejasné vymezení oboru a ne zcela správně pochopená jeho východiska. Práce začíná vymezením krize. Ovšem PsKS není zaměřena obecně na osoby v krizi, ale na „lidi, rodiny, obce a organizace, zasažené (hromadnými) neštěstími či mimořádnou událostí či krizovou situací“. Krize je zde chápána z hlediska jejího pojetí v „krizových“ zákonech. Špatné pochopení pomoci a spolupráce se tak projevuje například na str. 9, kde autorka ve výkladu o formách PsKS hovoří automaticky o formách krizové intervence, která jakožto metoda představuje v PsKS jen okrajovou formu pomoci.

To souvisí s celkovým pojetím PsKS, jak je ukotveno ve „Standardech PsKS“, v nichž je důraz položen nikoli na individualizovaný přístup (sociální práce jako poskytování sociálních služeb), nýbrž na přístup komunitní (sociální práce jako spolupráce, postavená na podpoře společenství, svépomoci a vzájemné pomoci). Toto nepochopení se projevuje jak v pohledu ty, jimž je pomoc určena (zdůrazňována křehkost oproti předpokladu odolnosti, užití pojmu „poškozený jedinec“ oproti terminologii „člověka zasaženého událostí“), tak v pojetí nositelů pomoci: PsKS je totiž svou povahou mezioborovou disciplínou a její základ není profesní, nýbrž občanský. Proto nelze bez dalšího vymezení chápat humanitární organizace jako poskytovatele PsKS (samotný pojem „poskytování PsKS“ neodpovídá jejímu základnímu ukotvení jako spolupráce), jak autorka činí na str. 13. V tomto kontextu není srozumitelné zařazení druhé kapitoly, věnované IZS. Není vysvětleno, jakou roli hraje IZS v PsKS a kapitola o něm v celku práce.

Přes další dílčí nepřesnosti velmi pozitivně hodnotím vložení čtvrté kapitoly, která se téma snaží uchopit z hlediska diskuse o podobě sociální práce. Zmíněno je napětí mezi individuální případovou prací a na komunitu orientovanými přístupy a připomenuta souvislost vývoje metod sociální práce v moderní společnosti v souvislosti politických trendů. Uvědomění si těchto konotací je pro teoretické zakotvení PsKS velmi přínosné.

Práci doporučuji k obhajobě.

Mgr. Karel Šimr